

Na de feesten voelden we weer kriebels om verder de Buzzard Bay te ontdekken. Op de kaart hadden we verschillende ankerplaatsen gezien. We moesten gewoon kiezen welke ging de volgende zijn, en moesten zeker een oog op het weerbericht houden vooral als de ankerplaats niet volledig door land omcirkeld was zoals het geval voor Pocasset was.

In Pocasset zijn we niet lang gebleven. Het was niet goed beschermd tegen zuid en zuid-westen winden. Bovendien was aan land gaan niet het gemakkelijkste. We moesten aankomen op een privé standje wat we niet graag doen, zelfs als er voor het moment niemand was. Het was zo raar om in een soort spookdorp te wandelen. Tijdens een korte uitstap stapten we langs een strand die volgens mij idyllisch en ideaal was. Mooi fijn zand, baai in een halvemaan vorm, en ondiep water. Een droom voor ouders met kinderen! Jammer had ik mijn fototoestel niet mee anders had ik een foto van het plakaatje die daar hing genomen. Ik vond het erover!

Geen alcohol op het strand (dat kan ik nog verstaan)

Maar dan...

Geen sigaretten

Geen speelbal

Geen opblaasbaar waterspeelgoed zoals een krokodiel of een bootje

Geen dieren

Verboden schelpen op te rapen

Verboden dit en dat

Maar het ergst was

Verboden voor kinderen die niet door een volwassene vergezeld zijn (tot wanneer ben je een kind?)

America, het land van de vrijheid... Amaai. Sceptisch zijn we terug aan boord gegaan. Enfin... Soit, we hadden daar materie om te denken en filosoferen. We zijn toch niet zo slecht in Europa...

Dus was Pocasset een korte stop. We zijn twee dagen gebleven en hebben de richting van Hadley Harbour genomen, een plaats die de reputatie van hurricane hole heeft. We wilden dat zien met onze eigen ogen en zelf beslissen als het zo is of niet (ik schrijf opmerkingen en observaties in onze cruising guide, zo wordt hij meer accuraat en volledig).

Wanneer we dicht bij woods hole (een passage tussen twee eilanden, dicht bij onze gekozen ankerplaats) aankwamen, konden we voelen dat er daar veel stroming was... We waren geschud in alle richtingen, maar het heeft niet lang geduurd. Een keer in de buiten haven van Hadley harbour was het weer rustig. We voeren traag binnen. Het

was niet echt

breed maar

met onze navionix kaarten was het kinderspel.

In de binnen harbour vonden we genoeg swingruimte om uit de weg van de ferry (die tussen Hadley harbour en wood hole harbour vaart) te ankeren.

Volgens ons is Hadley Harbour een van de beste ankerplaatsen. Het is allround beschermd en geen zeegang kan binnen. Het is dus een perfecte ankerplaats waar Nickey en ik onze hobby kunnen uitoefenen als het weer te koud buiten is om iets

anders te doen. Nickey schildert elke dag, en ik maak kant " en veux-tu, en voila" of ik brei.

Het weer in deze maand januari kon niet echt kiezen wat hij wou. Een keer was het heel koud, en buiten gaan was absoluut niet aangenaam en soms gevaarlijk (het dek kon zo glad zijn). Soms als we s'morgens opstonden, stond alles onder het ijs.

Maar als de zon scheen en het windstil was, konden we aan land gaan en zoeken wat "Dame Natuur" in voorraad had. Na een tijdje zoeken, vonden we mossels. We plukten een twintigtal om ze te proeven. Het was een heel andere soort dan bij ons. Eerst was de kleur niet echt bruin/oranje zoals bij ons, maar bijna citroen geel. En dan wat een verrassing als je ze kookt... Ze gaan open. Dat is normaal... Maar dan begint dat beest te zwellen en trekken op grote parels. En als je erin prikt, spuit ze water overal. 😬 Gelukkig waren ze lekker.

Een paar dagen voor die winter prik had onze kachel rare manieren. Het was alsof hij te veel diesel kreeg en hij brandde heel lelijk. Het venstertje was vol met roet, en regelmatig was er een wolk rook die door het luikje ontsnapte. Tijd voor een onderhoud en een grote kuisbeurt. Filters checken, carburateur openen, brandruimte schoonmaken. Alles leek normaal... Niets was daar aan de hand. Voor dat we hem weer in gang staken, voelde ik aan het begin van de schoorsteen, en daar was er vol brokjes... We hadden de panne gevonden. De schoorsteen was bijna verstopt. Ik heb alles weggehaald en sinds brandt onze kachel weer normaal.

January was al goed begonnen. Het was tijd voor ons om naar Newport, het mekka van de zeilwereld, te gaan. Als we daar aankwamen waren we verbaasd! Zelfs hier was er niemand in het water!!!

In Newport is er een nieuwe reglementatie om te ankeren. Er zijn drie grote mooringvelden die bijna al de plaats nemen, en er is een kleine plaats voorzien voor deze die liefst ankeren. Het is echt niet groot (zelf als er niemand in het water is) en de plaats was vol met vissersboeien. We hebben dus beslist om te gaan ankeren waar het niet mocht. Als het niet goed was, moesten ze het maar komen zeggen. We hebben niemand gehoord of gezien, dus zijn we daar braaf gebleven. Het was een heel goede ankerplaats en we waren op onze gemak. We gingen aan land om onze beentjes te strekken en op zoek naar de walmarkt te gaan. We hadden verschillende spullen nodig zoals pencelen, wol en een paar andere kleine dingen om ons te kunnen bezig houden tijdens het slecht weer die op komst was. Het was een goed drie kilometers stappen. Het weer was mooi maar fris. We waren op weg en plots stopte een lege bus bij ons en vroeg waar we gingen. De chauffeur was op weg naar de stelplaats en hij gaf ons een lift. Hij zet ons af juist aan de deur van de winkel. Zo grappig... Een bus voor ons alleen...

Newport, met zuidwesten wind ging niet echt ideaal zijn. We wilden dus daar niet blijven maar we moesten een ankerplaats die perfect was vinden want, eerst ging de wind uit het zuidwesten waaien maar daarna, ging hij 180° schiften.

Op de zeekaart hadden we een paar ankerplaatsen die (dachten we) goed waren. Maar soms als je aankomt zie je direct dat het niet zo is. We namen de richting van Greenwich Bay. Als we daar waren, voeren we in de cove en konden zien dat de moorings weinig plaats lieten om op onze anker te swingen. Bovendien was de kreek vol met dikke ijsschotsen. Niet echt leuk als ze constant tegen de romp komen bonzen. We hebben rap beslist om verder te zoeken. Niet ver van daar was er Potter's Cove die als ze niet met moorings volgepropt was, goed zou zijn. In Potter's Cove waren er moorings en vissers boeien maar we konden toch goed achter de zandspits ankeren. Zo waren we beschermd tegen alle winden. De langste fetch was 0,4 mijl.

Hier waren we ver van alles... Geen dorp, geen faciliteiten, geen supermarkt. T is wat ik leuk vind in zulke ankerplaatsen. Je moet uw plan kunnen trekken en een grote autonomie hebben.

Rond ons was er de natuur. En in de natuur ga ik graag op zoek naar mossels of andere lekkernijen. Hier in Potter's Cove hebben we reuze Amerikaanse venussen gevonden. Zo lekker in de paëlla, of gewoon met een beetje lookboter in de oven. Op de lange zandtong gingen we wandelen en daar vonden we schilden van degenkrabben. Het zijn echt rare beesten die rechtstreeks uit de prehistorie komen.

Jammer genoeg heeft het koude weer ons binnen gehouden. Buiten was er -14°C maar volgens de weerman de gevoelstemperatuur was ongeveer 23° onder nul. We zijn braaf binnen bij het vuur. Af en toe keken we in de ruimte onder het vloer om te kijken als het daar niet vros. Het was -0,5... In die prachtige en rustige ankerplaats zijn we twee weken gebleven, hoog tijd om in een stad of een dorp te gaan om de groente kast en de frigo te vullen. We wilden niet naar Newport terug gaan. Bristol, een dorp die juist aan de monding van de Fal River legt, was maar drie mijl ver. Het was de moeite niet om de zeilen te hijsen.

Bristol zoals overal is vol met moorings, maar meer en meer trekken we het ons niet meer aan. We ankeren in het midden van alles en proberen toch om een goeie afstand te zijn van de dichtste moorings (dat ze niet tegen de romp tijdens de nacht kloppen of zulke grapjes).

Onze enige doel in Bristol was de boodschappen doen. Dat deden we in een Portugese supermarkt. Het was grappig... Al die produkten uit Portugal... Massa de pimentao, olijfolie, chorizo, maar ook die speciale aardewerk zo typisch van daar.

Een keer klaar met die klus, gingen we het Herreschoff museum (die architect die een beetje tovenaars in het bouwen van zeilboten voor de Amerika's cup was) zoeken. Als we aan de deur aankwamen groot was onze teuleurstelling... Zoals al de rest in de streek was het toe voor de winter. Het is bijna niet te geloven, maar overal hangt het zelfde plakaat : " closed for the season" ! Zelf de openbare toiletten!!!! Alles komt weer open in mei. We gaan dan al lang weg zijn uit Trumpy country.

Met een zuiden wind was de bay van Bristol niet goed. Dus trokken we weer naar ons winter paradijs. Als we aankwamen waren kanten van de baai vol met ijs. Het was prachtig. De ganzen wandelden op hun gemak op de kleine banquise. En twee zwanen gleden traag in het midden van de baai. Idylisch.

Na die fameuse winterprik, hebben we een lenteprik gekregen. De zon scheen en het was windstille. Het kwik kroop in de thermometer tot 15°. We zaten buiten in onze T-shirt en waren de natuur die plots tot leven kwam aan het bewonderen. Daar boven het bos een roofvogel, dichtbij de boot een common loon, en in de hemel tientallen ganzen. Jammer genoeg heeft dat lente gevoel maar twee dagen geduurd. Sindsdien is Mister Winter terug. Hij heeft met hem een paar mooie stormen mee gebracht. De temperaturen zijn niet meer zo extreem, maar ze duiken af en toe rond de min 10... Daarom voelen we dat het nog te vroeg is om naar Canada te vertrekken. Toch begin het fameus te kietelen. We voelen dat het tijd wordt om weer op tocht te zijn. Hoog tijd om Naraganset Bay te verlaten.

Toch was het een beetje vroeg om direct te vertrekken... We waren klaar maar het slecht weer heeft onze plannen veranderd. We hebben Newport moeten verlaten en terug gaan in Potter's cove om een zware storm laten passeren. Het heeft veel gewaaid... En zelfs met een zo korte fetch was de baai in een wasmachine veranderd. De volgende dag hoorden we in de radio dat er rukwinden waren van 79 knopen.

Na die storm hadden we twee rustige dagen om Naraganset bay in het kielzog te laten. We hadden eerst gedacht om naar Cutty Hunk te gaan. Het is een piep klein eiland waar 26 mensen wonen. Maar na een goeie kijk op de kaart was het niet zeker dat we in de binnen haven gingen raken. De geul is 6,5 voet diep... En onze informatie dateert van 2013... Wat zouden we in 2019 vinden. Als we niet te veel tijd hadden om op verkenning te gaan (ja... De volgende lage druk gebied was rap op komst) moesten we een landlocked ankerplaats hebben.

We wisten dat Hadley Harbour (10 mijlen verder) perfect was. Dus hebben we niet te lang getwijfeld en zijn we direct van Newport naar daar geweest.

En wat een plezier om de eenzaamheid van deze ankerplaats terug te vinden. Het was nog even verlaten dan

in januari... Nog geen licht te zien in geen enkel huis. De ferry naar Great Harbour is de enige boot die af en toe de stilte van de plaats stoort. Het weer was aan het kwakkelen ; een dag was het rustig ; de volgende dag was het hard aan het waaien. Een dag was het zuidenwind, de volgende dag was het noordenwind. Hadley harbour was dus de ideale plaats om te wachten...

Als het weer rustig was , gingen we aan land om mossels te plukken en ook om een paar oesters te rapen (we hebben er 6 gevonden). Alles in de natuur zei ons dat de lente op komst was. De ganzen zwommen in paren, de eenden deden rare dansen en ik spotte de eerste visarend. Het weer was duidelijk aan het beteren. Het was niet meer zo koud. In de dag was de temperatuur positief. S'nachts was het rond het vriespunt. En de stormen lijken minder zwaar te zijn. We besloten dus om naar Nantucket te vertrekken.

We moesten door woods hole passage varen. Het is een piep kleine passe tussen twee eilanden waar het veel stroomt. Bij slecht weer is het zeker niet aan te raden want het was rustig en zelfs zo was het water raar aan het doen. Het kan daar meer dan 4 knopen stromen en bij springtij zijn de boeien onder het water getrokken. Er is bijna geen slack... Dus hadden we beslist om bij de ingang van de passe een half uur voor de renverse te zijn. Zo hadden we de tijd om de boeien te localiseren en herkennen. Alles verliep goed, maar een keer in Nantucket sound, had ik een droge mond (van de stress!!!).

Rond Cape Cod is er nogal veel stroming. Daarom hadden we gekozen om in Martha's Vineyard te stoppen en daar te overnachten en de volgende dag, namen we de volgende stroming mee.

Martha's Vineyard is een mooi eiland, maar is jammer genoeg niet voor ons. Het is verboden te ankeren in de enige baai die goed beschermd is. Niets te maken met natuur reservaat of bescherming van de natuur (hier weten ze niet wat dat is...) maar met eigenaars van moderne kastelen die niet willen dat een boot met " liveboards" voor hun "privé strand" komt ankeren. We zijn dus maar een nacht gebleven in een mooie ankerplaats, maar niet genoeg beschut bij slecht weer.

Nantucket was niet ver en de wind zwak... Het was dus motoren. Bij het ingang, deed de zee weer raar. Zandbanken en dwars stromingen maken dat het voor Nantucket onaangenaam is. Ik denk niet dat het veilig is bij slecht weer. Een keer binnen de muur en achter de zand bank was het rustiger.

We wisten dat de ankerplaats in Nantucket niet echt goed was, vooral met noord en noord-oosten wind. Maar het weerbericht leek rustig te zijn voor 5 dagen dus wilden we dat eiland bezoeken. We ankerden waar we niet mochten, juist voor de townquai, waar we onze dinghy konden achterlaten. We hadden wel gehoord dat het beschadigd was, dus namen we contact met de harbour maaster om precies te weten waar we konden landen. Aan de telefoon vielen we op iemand die niet echt initiatief wilde nemen en hoorden we dat we moesten later terug bellen. Niet met ons... We gingen onze plan trekken. We wilden zo rap mogelijk aan land om de stad te bezoeken (ja... Tussen

tijd was de météo veranderd en we hadden maar twee dagen mooi weer. Achteraf, ging de wind naar de noord-oost gaan en toe nemen tot stormkracht). Geen tijd te verliezen dus.

Een deel van het verhaal van Moby Dick speelt zich in Nantucket af dus gingen we op zoek naar vestiges van de " oude tijd". Jammer genoeg is er niets meer te vinden want de stad was in de 19e eeuw door vuur verwoest, en de populatie heeft niets in de oorspronkelijke stijl herbouwd. De enige vestiges zijn de straten van het centrum die gemaakt zijn met kassijstenen (ballast van de zeilboten).

Geen enkele oude pub, geen inn meer, maar chique winkels die sacoches van Louis Vuitton, rolex en andere luxe producten verkopen. Nantucket is zoals Martha's Vineyard geworden... Een grote zomer resort voor rijke mensen uit New York en Boston. Huizen en grond zijn niet meer te betalen voor de gewone mens. Een beetje teuleurgesteld, gingen we naar het whaling museum, maar daar ook viel het tegen... Het was zoal overal toe voor gans de winter en een deel van de lente.

Als we van ons bezoek terug kwamen, vonden we een groot papier met het telefoon nummer van de harbour master geplakt in de bijboot. Terug aan boord, hebben we met hem contact genomen en we moesten horen dat we het dinghy dock niet mochten gebruiken. Ze gingen daar werken en het was niet veilig. En bovendien, een storm was op komst (maar dat wisten we al...) en Nantucket was niet een goede plaats in dat geval (dat we wisten ook...). We gingen de volgende dag vertrekken naar Hyannis die veel beter beschermd was. Dus, no worries, maar we wilden terug komen om onze post te komen halen... Jah... Dat was een probleem want het dinghy dock was niet operationeel, de marina was ook toe en bezig met grote werken en op het strand landen was niet toegelaten... Waren we eigenlijk welkom in Nantucket??? Persoonlijk denk ik van niet. Onze boot blinkt niet genoeg. Enfin, soit, we lieten al dat gedoe van Nantucket vallen, en gingen weg om nooit meer terug komen. (We hebben er wel een refueling kunnen doen -niet evident in de states in de winter- maar daarna bleek dat het dubbele prijs was.. winterprice?). Hyannis was ook een grote flop... De beste ankerplaats was gevuld met zoveel (zoals altijd volledig verlaten) moorings (à75\$/dag) dat het onmogelijk was om nog een plaats te vinden om ons anker te smijten. We moesten ankeren ver van alles, veel te ver om veilig aan land met de bijboot te kunnen gaan. We beseften traag dat het zuidelijke deel van Cape Cod een groot attractie park geworden is en dat onze plaats daar niet was. We hebben dus beslist om in Buzard Bay en Onset (die perfect in alle weer is) terug te gaan en daar op een goeie météo te wachten. We moesten weer door woods hole passage, maar nu wisten we hoe alles zat. Het onbekende was weg en het is dus met een lichter hart dat we er door voeren. We stopten een laatste keer in Hadley Harbour, een beetje om afscheid te nemen, en daar dacht ik een Visarend zien. Zouden ze al terug zijn?

In Onset kreeg ik het antwoord. Ja!!! Ze waren al terug. Een beetje vroeg maar er was geen twijfel aan. Ik heb ze schoon gezien. Ze waren heel geïnteresseerd in onze radar, een prachtig platform, ongeveer 8 meters boven de zee... Een ideale plaats om een nest te bouwen. Oh nee! Ik zie vogels heel graag, maar dat wou ik niet. Het zou ons verplichten hier te blijven en de USA zijn we een beetje beu. Maar als het weer onstabiel bleef en het venster " schoon weer" nog niet in zicht was, hebben we beslist om naar De kust van Maine te varen. Het was

leuk langs de kust te zeilen. We stopten hier en daar want er waren veel van die kreefteboeien die s' nachts niet te zien zijn.

Op de weg zat het stadje van Gloucester. Achteraf bekeken was Gloucester de beste stad van heel New England. We vonden met veel plezier de enige viswinkel van de kust (tussen Rockland en Newport - soit ongeveer 300 mijl) terug, en we sprongen de tweede hands boekwinkel binnen. Daar kochten we een paar kilos boeken. Van engelse literatuur tot kunst en breien. Het is soms ongelofelijk wat er te vinden is... En het weer bleeft niet goed om over te steken, dus gingen we gewoon verder, richting Portland waar we een paar prachtige ankerplaatsen kennen en vonden daar in de streek van Quahok Harbour, een perfect beschermd kommetje waar we konden wachten dat het weer met zijn kuren gedaan had.

Het kwam veel rapper dat we verwacht hadden... Plots was het lichtje op groen! We trokken de zeilen op en weg waren we. In het begin was de wind zwak, maar traag nam hij toe en rap waren

we met twee reven in de groot zeil, en zo is onze boot het meest efficient. We liepen 6 tot 7 knopen, de zee was bumpy, twee golven sprongen op het onverwachts in de cockpit, maar zo waren we rap aan de overkant (niet zonder schade... Een van de kraanlijnen brak. Het was werk voor in Canada). In zulk weer, kregen we regelmatig verstekelingen aan boord. Ze zijn meestal moe en hebben honger. Dan breng ik brood en wormpjes naar boven. Een paar druppels water... En hop, ze zijn weer fit om verder te gaan. Soms bleven ze lang bij ons, soms waren ze rap (te rap) weg en zagen we ze in het water landen. Deze piepkleine

trekvogels (de warblers) kwam juist terug van Panama en we zagen ze per groep boven de boot vliegen, maar sommige waren zo moe en in die wind, hadden ze veel moeite. En zo, waren we voor hen een soort eiland waar ze konden rusten en wachten dat het buiten beter was. Maar als ze het land in zicht hadden, gingen ze weg om op hun nesting gebied terug te zijn.

En zoals onze warblers, waren we blij om in Canada terug te zijn. Tot de volgende update!

Carole en Nickey.